

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 10877/11
01.03.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиане Јевтић и Јелене Типша-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца поднетој против туженог Завода за интелектуалну својину Републике Србије, ради поништаја закључка број П-2007/0173 од 31.08.2011. године, у правној ствари признања патента, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.03.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се УВАЖАВА, ПОНИШТАВА закључак Завода за интелектуалну својину Републике Србије, број П-2007/0173 од 31.08.2011. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним закључком, коначним у управном поступку, у ставу I диспозитива, одбачен је као неуредан предлог Спасеновић Душана, Водоводска бр. 75/1, Жарково-Београд, бр. RS/E/2010/6863, поднет дана 03.12.2010. године за повраћај у пређашње стање пријаве патента бр. П-2007/0173 поднете 26.04.2007. године. Ставом II диспозитива оспореног закључка, одређено је да и даље остаје на снази решење Завода бр. 2010/10267 П-2007/0173 од 22.11.2010. године, којим је подносиоцу право из пријаве патента бр. П-2007/0179 престало да важи по сили закона због неплаћања таксе.

Тужбом поднетом овом суду тужилац оспорава законитост закључка туженог органа, указујући да има доказе да је платио таксе за четврту годину испитивања, чему у

прилог говори и писмено обраћање Завода за интелектуалну својину упућено тужиоцу, где Завод сам признаје да су таксе плаћене. Наводи да је казне платио, да је незапослен, те да због тога има законско право да не плаћа високе таксе, о чему је Заводу за интелектуалну својину достављао доказе. Наводи да је до сада платио Заводу преко 100.000,00 динара, а да за четири године њихови инжењери нису донели решење о суштинском испитивању патента. Са ових разлога, предлаже да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу је остао у свему при разлозима из образложења оспореног закључка и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног закључка и списка предмета ове правне ствари произлази да је тужилац пријаву патента број П-2007/0173 поднео дана 26.04.2007. године. Образлажући своју одлуку тужени је навео да је одредбом члана 72. Закона о патентима („Службени лист СЦГ“, број 32/04, 35/04 и „Службени гласник РС“, број 115/2006), прописано да се таксе за одржавање права плаћају за трећу и сваку наредну годину од датума подношења пријаве, због чега је у проведеном поступку утврђено да је наведена обавеза за плаћање таксе за четврту годину уз редован износ таксе, истекла 26.04.2010. године. Даље, тужени је навео да како је одредбом члана 72. став 2. наведеног закона, прописано да ако подносилац пријаве, односно подносилац патента не плати таксу из става 1., такса се може платити у додатном року од 6 месеци, под условом да се плати додатна прописана такса увећана за 50 процената, па је нашао да је рок за плаћање наведених такси у додатном року од 6 месеци истекао 26.10.2010. године. Како тужени није располагао доказима о уплати таксе за четврту годину одржавања права, достављеним у прописаном року за наведену пријаву, на основу члана 73. Закона о патентима, утврдио је тужиоцу престанак права дана 27.04.2010. године, по сили закона, као наредног дана од дана истека рока из члана 72. наведеног закона. Тужилац је редован износ таксе за пријаву платио 25.10.2010. године, у додатном року од 6 месеци, а доказ о уплати је каснио и достављен је туженом тек

03.12.2010. године, уз који је достављен и предлог за повраћај у пређашње стање, за који је тужени орган нашао да је имао недостатке који нису отклоњени ни у допуни предлога, који је тужилац доставио на захтев туженог, односно није доставио доказ о уплати дадатног износа таксе за четврту годину, као ни изјаву о разлозима због којих је био спречен да изврши пропуштену радњу, па је одлучено као у диспозитиву оспореног закључка.

Међутим, по схватању Управног суда, овакво становиште туженог органа се не може прихватити као правилно. Наиме, погрешно је поступио тужени орган када је одбацио предлог за повраћај у пређашње стање пријаве патента као неуредан, поднет од стране тужиоца, уместо да исти одбије. Ово због тога што се у конкретном случају не ради о пропуштању процесних рокова за предузимање неке радње у поступку, већ о пропуштању рокова материјалног права. Наиме, процесни рок је временски период у коме се има обавити нека процесна радња, и те рокове одређује закон или суд, док је материјални рок временски период у коме настаје неко право или оно престаје. Рок за уплату таксе за одржавање права је материјалноправни рок, па се његово пропуштање не може отклонити предлогом за повраћај у пређашње стање, будући да је то институт процесног права који, сагласно одредби чл. 93. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/2001 и „Службени гласник РС“, број 30/2010) има у виду пропуштање неке процесне радње, а не и радње на којој странка заснива своје материјално право.

Код оваквог стања ствари, по оцени суда, није било места давању налога за уређење, односно допуњу предлога за повраћај у пређашње стање, будући да се овај институт процесног права не може користити због пропуштања радње, коју у овом случају представља плаћање таксе, а на којој странка заснива материјално право на одржавање права из пријаве патента.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којима је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристају, суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога, што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеној повреди правила поступка од стране туженог органа, која ће бити

отклоњена у поступку поновног одлучивања по жалби.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09) и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 01.03.2012. године, 6 У. 10877/11

Записничар
Весна Оташевић, с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић, с.р.

ЛБК